

PRVNÍ, KTERÁ ZEMŘE

DETEKTIVOVÉ
KINGOVÁ & LANEOVÁ
KNIHA DRUHÁ

VICTORIA JENKINS

Thriller, který neodložíte

VICTORIA JENKINS

**PRVNÍ,
KTERÁ
ZEMŘE**

Copyright © Victoria Jenkins, 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Antošová, 2019

Cover © DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

www.nasenakladatelstvi.cz

www.facebook.com/nakladatelstviomega

ISBN 978-80-7642-674-0 (ePub)

ISBN 978-80-7642-675-7 (mobi)

VICTORIA JENKINS

**PRVNÍ,
KTERÁ
ZEMŘE**

PŘELOŽILA: KRISTÝNA ANTOŠOVÁ

Obsah

Ted'

1. kapitola
2. kapitola
3. kapitola
4. kapitola
5. kapitola
6. kapitola
7. kapitola
8. kapitola
9. kapitola
10. kapitola
11. kapitola
12. kapitola
13. kapitola
14. kapitola
15. kapitola
16. kapitola
17. kapitola
18. kapitola
19. kapitola
20. kapitola
21. kapitola
22. kapitola

23. kapitola

24. kapitola

25. kapitola

26. kapitola

27. kapitola

28. kapitola

29. kapitola

30. kapitola

31. kapitola

32. kapitola

33. kapitola

34. kapitola

35. kapitola

36. kapitola

37. kapitola

38. kapitola

39. kapitola

40. kapitola

41. kapitola

42. kapitola

43. kapitola

44. kapitola

45. kapitola

46. kapitola

47. kapitola

48. kapitola

49. kapitola

50. kapitola

51. kapitola

52. kapitola

53. kapitola

54. kapitola

55. kapitola

56. kapitola

57. kapitola

58. kapitola

59. kapitola

60. kapitola

61. kapitola

62. kapitola

63. kapitola

64. kapitola

65. kapitola

66. kapitola

67. kapitola

68. kapitola

69. kapitola

70. kapitola

71. kapitola

72. kapitola

73. kapitola

74. kapitola

75. kapitola

Tenkrát

Poděkování

Ted'

Zapomněla, že ta druhá dívka držela nůž. Na okamžik se všechno ostatní stáhlo do pozadí a ona tam byla zpátky, ponížená a bez nikoho, kdo by se za ni postavil. Její ruka vystřelila a její pěst se setkala s dívčinou tváří. Dívka s nožem ucukla, vykřikla bolestí a svalila se na kuchyňské dveře; dopadla další rána. Nůž padl na zem. Rozmachovala se znovu a znovu a její vztek na celý svět vyvrcholil ve víru planoucího hněvu. Druhá dívka se snažila bránit, ale síla její útočnice ji přemohla a ona byla zahnána do rohu, neschopná udělat cokoliv jiného než přijímat sérii úderů, které na ni dopadaly. Sklouzla na podlahu v zoufalé snaze zakrýt svůj obličej rukama, zatímco její útočnice pokračovala jako bláznivé, posedlé stvoření.

Konečně to přestalo. Červená mlha se rozplynula, sesunula se na podlahu jako padlá opona a zanechala ji obnaženou. Pak spatřila, co udělala. Zastavila se a postoupila o krok zpátky; uviděla krvavou paseku, kterou udělala z téhle neznámé osoby. Spatřila, jakého násilí je schopná; všechna ta léta utrpení a houževnatosti vyvrcholila v jednom běsnícím výbuchu nekontrolovatelného vzteku. Sklonila se a zvedla nůž ze země. Dívka k ní zvedla oči, skoro neschopná mluvit, a z jejích úst vycházely zoufalé prosby v podobě nesrozumitelného žvatlání plného bolesti a strachu.

Napřáhla se nožem, než zasadila ránu.

1. kapitola

Bylo jí jen řečeno, že si má sbalit tašku s věcmi na přespání a něčím, co by si mohla vzít k večeři. Kromě toho neměla Chloe ani tušení, kam jedou. Scott ji vyzvedl těsně po páté – potom, co skončil v práci. Chloe měla ten den volno a vzácnou lenošivou neděli trávila zabíjením času na Alexině zahrádce a užíváním si nezvykle teplého června. Posledních pár týdnů byl vzduch tak nehybný, tak poklidný, že Chloině mladé, ač cynické mysli bylo jasné, že za dveřmi číhá něco, co tenhle nezvyklý klid naruší.

Mezitím se snažila si toho místa a toho okamžiku užívat.

„Takže, k čemu má tenhle záhadný výlet být?“ zeptala se, zatímco naložila svou tašku do kufru a nastoupila na sedadlo spolujezdce. „Narozeniny mám až za šest měsíců.“

Scott jí věnoval úsměv. „Musí k tomu být nějaká příležitost?“

„Většinou.“

„Dobrá,“ odpověděl a líně protáhl slabiky. „Je neděle.“

„No a?“

Pokrčil rameny a odlepil se od obrubníku. „V neděli se nedělá,“ nadhodil.

Chloe se zasmála. Věděla, že to neznělo tak uvolněně, jak doufala; když nic jiného, bylo v tom něco afektovaného a nuceného, čeho věděla, že si všimne. Ve skutečnosti se toho večera děsila. Jejich šestiměsíční vztah byl doteď velice klidnou a stabilní záležitostí: jednou týdně společná večeře, občasné víkendové výpravy do kina, když práce dovolila, a odpoledne společných volných dní strávená na gauči ve Scottově bytě, zatímco jeho spolubydlíci pracoval a oni to místo měli sami pro sebe.

Všechno to bylo velice slušné.

Navzdory tomu, jak dobře si rozuměli a jak moc jí byl sympatický, Chloe věděla o jejich kostlivci ve skříni. Pořád ještě spolu nespali. Je to směšné, pomyslela si. Jenom pubertáci a členové podobných náboženských sekt, z jaké před lety unikla, spolu chodili šest měsíců, aniž by se s tím druhým vyspali. Bez ohledu na to, jak moc to chtěla, se nikdy nedokázala přimět vytěsnit ze svojí mysli minulost. Cítila, že dokud nenajde způsob, jak to udělat, bude odkázána k životu jeptišky.

Často ji pronásledovala myšlenka, že většina mužů by to už touhle dobou vzdala. Letmo se podívala na Scotta, který za volantem směřoval po vedlejší silnici na M4 cestou na západ. Byl neuvěřitelně hezký, dokonce ještě hezčí, než když ho poprvé spatřila, ještě před Vánoci, jak se baví s jiným zaměstnancem u bazénu ve volnočasovém centru, kde pracoval. Tenkrát se přistihla, že z něj nemůže spustit oči, jako nějaká zabouchnutá puberťačka uchvácená novým spolužákem. Pořád ještě nemohla uvěřit tomu, že sedí tady, vedle něj, v jeho autě.

Něco se musí pokazit. Ale přesto žádný pečlivě skrytý nedostatek doposud nevystřčil hlavu a v jinak dokonalé fasádě nebyla jediná prasklina.

Chloin dosavadní život jí opakovaně připomínal ono přísloví, že co se může pokazit, pokazí se. Tahle myšlenka jí nikterak nepomáhala ve snaze odpoutat se od minulosti, což byl krok, jehož nutnost jí Alex neustále připomínala.

Když dorazili k hotelu, Chloe si uvědomila, že nocleh musel stát celé jmění. Ještě nikdy nepřespávala v hotelu, kde by zaměstnanec odnesl zavazadla hostů až do pokoje, a během pouhých několika vteřin strávených v lobby se přistihla, že se vůbec necítí ve své kůži.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se Scott, když vycítil její úzkost.

Chloe zběžně přejela pohledem oblečení, které měla na sobě – sandály, legíny a lehký bavlněný svetr, odhalující ramena – a při pomýšlení na šaty ve svém kufru pocítila vlnu úlevy. „Jo, v pořádku,“ zalhala.

Zamířili do svého pokoje, aby se oblékli na večeri – Chloe se převlékla v koupelně, aby před Scottem neodhalila jediný kousek svého těla –, a pak sešli dolů do hotelové restaurace. V šatech, které si vybrala, si připadala tak trochu směšně. Byl to outfit, který pro ni byl tak netypický, že by Scottovi nevyčítala, kdyby si pomyslel, že se z en suite vynořil vetřelec. Na svém vzhledu si dávala záležet a ve svém každodenním životě preferovala elegantní, profesionální image, ale teď nemohla setřást pocit, že vypadá jako účastnice reality show na MTV. Když se usazovali, zatáhla za lem šatů a přemýšlela, jestli se její snaha vypadat, že se opravdu snažila, nakonec nejví spíš jako projev zoufalství.

„Sluší ti to,“ pochválil ji Scott.

„Připadám si jako blbec.“

Scott otevřel jídelní lístek, aby měl záminku její poznámku ignorovat. „Na co máš chuť?“ zeptal se, aniž by zvedl oči.

Přerušila je číšnice, u které si objednali nápoje. Chloe zkoumala jídelní lístek, aniž by si ho opravdu pročetla, a nejistě si zastrčila krátký, vybledlý pramen blondatých vlasů za ucho. Vlasy měla až donedávna vždycky dlouhé. Až donedávna byly taky peroxidově blondaté, ale teď si nechávala dorůst svou přirozenou barvu.

Když číšnice odešla, Scott položil svůj lístek na stůl. „Chceš jít?“

„Ne,“ vyhrkla Chloe až moc rychle.

„Já jen, že vypadáš, jako bys tu nechtěla být. Můžeme odejít a stavit se na hranolky, objednat si donášku... Nemusíme jíst tady.“

„V pohodě,“ vypadlo z ní prudčeji, než chtěla. Její pohled sjel doleva na pár u vedlejšího stolu, odkud se na ně dívala žena, která se svůj zájem o jejich rozhovor nijak nesnažila skrývat.

„Dám si ten salát s červenou řepou,“ zvolila první vegetariánské jídlo, na které jí padl zrak.

Scott obrátil svou pozornost zpět k menu. Když se číšnice vrátila s jejich nápoji, objednal jídlo. Seděli v tichu, jehož trapnost byla sem tam doplněna poznámkou o nezvyklé výzdobě restaurace a následně o jídle.

„Chutná?“ zeptal se Scott. Chloe si vidličkou pohrávala se salátem a ani si to neuvědomila, dokud ji nevyrušil. Co je s ní špatně? přemýšlela. Byla v krásné restauraci s krásným mužem; člověkem, který se o ni zajímal natolik, aby se zeptal, jak jí chutná. Nebylo to přesně to, co si vždycky přála?

„Vynikající.“

„Tak to řekni svému obličej.“ Bylo to vyřčeno s úsměvem, ale Chloe si uvědomila, že kazí náladu.

„No tak,“ prohlásil Scott, zatímco se snažil získat pozornost číšnice. „Zaplatím.“

Když se vrátili na pokoj, Scott se rychle začal omlouvat. „Tohle byl špatný nápad. Moc mě to mrzí.“

Chloe se posadila na okraj postele. „Ale prosím tě, to není tvoje...“ Zarazila se a uvědomila si, co málem řekla. Samozřejmě, že to nebyla jeho chyba – to už jim oběma bylo jasné. Byla to chyba Chloe a jejích hloupých komplexů; její neochoty pustit si kohokoliv příliš k tělu, její neschopnosti zbavit se vzpomínek, její zjevně nepřetržitě potřeby trestat se za chyby minulosti.

„Já jen, víš... Zmínila ses, že si vyčítáš, jak často jsi u Alex a Ben je zase pořád u mě, takže...“ Scott si složil hlavu do dlaní a povzdechl si. „Promiň.“

„Přestaň se omlouvat.“

Poklepala dlaní na deku vedle sebe, a jakmile to udělala, uvědomila si, že je to, jako když páníček přivolává poslušného pejska. Přemýšlela, jak by takhle situace mohla být ještě trapnější. „Je to v pořádku. Vážně.“

Posadil se vedle ní. „Prostě jsem to celé špatně odhadl. Je toho moc, že jo?“

Chloe přikývla. „Můžu se převléct do něčeho jiného?“

„Jasně. Ale opravdu ti to sluší.“

Zasmála se. „Nelichotí mi. Do *Paráby v Jersey Shore* mi schází jenom trocha samoopalovacího krému.“

Chystala se vstát z postele, ale Scott ji chytil za ruku a zadržel ji. „Nevzal jsem tě sem kvůli... ty víš. O tom to není.“

„Samozřejmě, že je.“

Ta slova vyslovila dřív, než se stihla zamyslet nad tím, jak by je mohl přijmout. Scott se zatvářil, jako by po něm právě něco hodila: takový raněný, šokovaný výraz, který prozrazoval, že takhle brutální upřímnost od ní nečekal.

„Ale no tak, Scotte,“ pokračovala v zoufalé snaze odlehčit tu čím dál trapnější situaci. „Večere, hotel... Neplánoval jsi přece, že až se vrátíme na pokoj, zahrajeme si scrabble.“

Jeho oči zůstávaly upřeny do jejích; jestli překvapeně nebo zklamaně, tím si Chloe nemohla být jistá. „No, vlastně jsem se manažerky ptal, jestli bych si nemohl půjčit scrabble, ale prý už je na pokoji dvanáct.“

Chloin výraz změkkl a dloubla ho loktem do žeber. „Promiň. Tohle je krása, vážně. Jen... Chtěla bych, ale...“ Odvrátila zrak, zahanbená slovy, která ani nevyslovila.

„Nemusíš mi nic vysvětlovat.“

Musím, pomyslela si. Už to vysvětlovala tolikrát, že ji zvuk jejího vlastního hlasu začal nudit, ale bez ohledu na to, jak často se mu snažila vysvětlit, proč začala mít takový problém s tělesnou blízkostí, její slova pokaždé zněla směšně a její důvody se zdály být čím dál absurdnější.

Scott jí stiskl ruku a naklonil se, aby ji políbil. „Jen pár bloků odsud je pobřeží,“ nadhodil. „Neprojdeme se?“

Usmála se. „Ráda.“

2. kapitola

Byla teplá, jasná noc a mejdan už se před několika hodinami rozšířil ven z domu na zahradu za řadovými domy. Vzduch toho večera přímo jiskřil nadšením a úlevou z konce zkouškového období. Poslední zkouška proběhla před několika dny a páteční mejdan se protáhl až do neděle, se zastávkami pouze na pár hodin spánku a obnovení zásob, než se znovu rozjel. Jednotvárné dunění basů tepalo domem jako nepravidelný tlukot srdce a tupilo smysly těch, kteří zůstávali mezi jeho čtyřmi zdmi. Venku se hrály alkoholické hry kolem plastového zahradního stolku, jehož deska byla pod sbírkou lahví a sklenic, které ho zdobily, sotva viditelná. Mezi kamarády kolovaly jointy, špatné vtipy a každá konverzace byla okořeněna dvojsmysly.

Kolem prokodrcal hlučný a rychlý vlak, vyrazějící ve 23:14 z hlavního nádraží v Cardiffu do Ystradu-Rhonddy. Byl tou dobou v polovině své hodinové cesty a stavěl o kousek dál v Pontypriddu. Ze zadního pokoje ve druhém patře řadového domu v Treforestu studenti, kteří tam žili, často sledovali projíždějící vlaky – někdy za prosluněných odpolední, jindy za noci, jako byla tahle, kdy oranžová záře vagónů prosvítila kolem jako rozpíjející se světelná skvrna. Tam nahoře byla odhalována tajemství a skládány sliby. Byli mladí a věděli, že jejich sliby ve zkoušce času nejspíš neobstojí, ale některé z nich byly složeny s dobrým úmyslem.

Jamie Bateman stál v kuchyni a z okna sledoval, jak se skupinka neznámých lidí afektovaně směje něčemu, co mezi nimi právě padlo. Přemýšlel, jestli některý z jeho spolubydlících tyhle lidi opravdu zná, nebo jestli dotyční zaslechli zvuky prozrazující celotýdenní mejdan a slétli se na nejbližší dostupný alkohol. Jamie obešel ostatní lidi, kteří

lelkovali v kuchyni, a přesunul se k zadním dveřím. Spatřil Leu, jak sedí na kamenné zdi na konci zahrady, s hlavou opřenou o stěnu dřevěné kůlny v rohu. Sledovala, jak se u stolu odvíjí pijácká hra, a její tvář byla netečná, zatímco lidé kolem ní byli s každým okamžikem energičtější. Dlouhé vlasy jí zakrývaly polovinu obličeje, což přispívalo k jejímu opilému vzezření.

Uvažoval, kam se poděli Tom a Keira. Čím déle o nich přemýšlel, tím víc si uvědomoval, že to radši nechce vědět.

Procházející dívka ztratila balanc a vrazila do něj. Uchopením jeho lokte získala rovnováhu a s chichotem se omluvila. Zatímco se narovnávala, prohlížel si ji: bledý obličej, růžové rty, vykulené oči, které byly trochu moc daleko od sebe. Přemýšlel, co viděla ona, když se na něj podívala. Přemýšlel, co kdokoliv z nich viděl. Ženy jako by se dívaly skrz něj, jako by tu vůbec nebyl. Tak se na něj dívali všichni. Dívčin omluvný výraz se rychle změnil; teď si ho zvědavě měřila a uvažovala, proč na ní tak ulpěl pohledem.

Když se Jamie otočil zpátky do zahrady, Leah zvedla zrak a její oči se zaměřily na něj. Tmavé vlasy měla odhrnuté na jednu stranu a nohy na stěně, přimknuté rukama k hrudi, jako by ji měly chránit. Odvrátila pohled a její pozornost se vrátila ke stolku. Jamie vešel zpátky do domu. Nahoře, v zadním pokoji ve druhém patře, seděli Tom a Keira na okenní římse. Keira byla rozrušená, podrážděná Tomovou neochotou podívat se na svět z pohledu kohokoliv jiného. U střechy bývalo většinou ticho a klid. Toho večera to bylo jediné místo, kde se mohli vyhnout párům zvědavých očí a uší.

„Jak sis mohl myslet, že na to nikdo nepřijde?“ vyštěkla.

Tom zhluboka popotáhl ze svojí cigarety, pomalu vydechl a kouř předal letnímu večernímu vánku, který byl tady nahoře znatelnější než dole na zahradě.

„Jamie o tom taky ví,“ sdělila mu.

Tom obrátil oči v sloup. „Jamie nic neví. Většinou ani neví, co je za den.“

Keira si rozčileně povzdechla. „A nestrkej mi to do obličej.“ Odstrčila jeho ruku a odvrátila tak obláčky kouře, které se linuly z jeho cigarety.

Prudce se na ni otočil, jeho už tak malá trpělivost byla zkrácená alkoholem. „Co je to dneska s tebou?“

„Bože.“ Keira se otočila k oknu, švihla svýma štíhlýma nohama skrz rám a vkročila zpátky do pokoje. „Jen jsem si myslela, že jsi jiný, to je všechno.“

„Proč?“ Tom ji následoval do pokoje a musel se skrčit, aby svou vysokou postavu protáhl skrz otevřené okno.

„Co?“

„Proč by sis myslela, že jsem jiný? Jiný než kdo?“ Bylo to vyřčeno s úšklebkem, kterého si měla všimnout. Měl v ní vyvolat reakci.

Bože, byl tak otravný. Nějaký čas si myslela, že se jí začíná líbit – během uplynulých osmnácti měsíců k ní přirostl, byť asi podobným způsobem jako bradavice, kterou si kdysi musela nechat odstranit – ale když se choval takhle, jako ten obvyklý tvrdohlavý, neotesaný Tom, nedokázala k němu cítit nic než pohrdání.

„Jen jsem si myslela, že jsi trochu chytřejší, to je všechno. Očividně jsem se spletla.“

„Nikdy mě nechytli, ne snad?“

„To bylo štěstí, Tome, ne intelligence. Je jen otázka času, než se to štěstí vypaří. Obzvlášť, jestli lidi začnou mluvit.“

Opřel se o zeď a zhluboka se napil z láhve piva, kterou držel v ruce. „Na konci týdne jedu domů. Na všechno se zapomene. V září už budou drbat někoho jiného.“

Keira si povzdechla a posadila se na postel. Z obličej se odhrnula dlouhý pramen vlasů a prohlížela si Toma, jak tam tak nenuceně stojí, jako kdyby všechno bylo v pořádku. V tu chvíli si myslela, že ho snad

nenávidí. Nemyslela si, že někdy někoho nesnášela, ne doopravdy; cítit vztek nebo hořkost vůči druhým, to neměla v sobě. Ale Tom věděl, jak na lidi.

A aktuální události všechno změnily.

„Vlastně ani nechápu, proč to děláš.“

Znovu se ušklíbl a ten výraz Keiru vytácel. „Jak bys mohla. No tak, podívej se kolem sebe, Keiro.“ Zvedl ruku, ve které držel láhev, a rozmáchl se kolem sebe v přehnaném půlkruhu. „Podívej se na svůj život.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ odsekla.

„Samozřejmě, že nevíš,“ ucedil a znovu si lokl piva. „Tohle všechno... je to pro tebe normální.“

Mluví z něj pivo, pomyslela si Keira. Tom se před ní i dřív choval jako čuně, byl sarkastický, arogantní a nabubřelý. Ale nikdy se před ní nechoval krutě, ne jako teď. Myslel to vážně? Pokud ano, zabolelo to víc, než by čekala.

„Ať už si o mně myslíš cokoliv, neznamená to, že máš právo dělat to, co děláš. Obtěžoval ses vůbec pomyslet na lidi, kterým by to mohlo ublížit?“

Tomův výraz se změnil a něco za jeho bledě šedýma očima ustoupilo. „Jseš tak zasraně svatouškovská, víš to, Keiro? Musí to bejt kurva dokonalý, žít ve tvým malým princeznovským světě.“

„Ó,“ ucedila na oplátku stejně nazlobeně. „Dlouhá věta – dobrá práce.“

Cukla sebou na posteli, když mrštil lahví, kterou držel v ruce, proti zdi. Roztříštila se na malé střípky a zbarvila nátěr abstraktním výbuchem laciného ležáku. „To jsou přesně ty blahosklonný kecý, o kterých mluvím. Všichni si vedle tebe připadají takhle malí.“ Přikročil k ní a zamával jí rukou před obličejem, aby předvedl, co má na mysli.

Keira z něj poprvé dostala strach. Dozvěděla se o něm věci, o kterých by si nikdy nepomyslela, že jsou možné. Nechtěla s někým takovým bydlet. Čeho všeho byl ještě schopný?

„Už mě nebaví pořád hrát záporáka.“ Ta slova jí plivl do obličeje a poprskal ji svým hněvem. „Chceš vědět, jak se věci maj doopravdy? Zeptej se svojí kámošky dole.“

Keira tázvavě svrátila obočí. „A to má znamenat co?“

Zavrtěl hlavou. „Otevři oči, Keiro. Život není jedna velká disneyovka. Jo, a kdyby něco... všichni si myslí to samý co já. Rozmazlená, zazobaná děvko.“

Tom se stáhl a vysupěl z pokoje. Keira vstala z postele a pozorovala stěnu, na které vržená tekutina začínala usychat v pramíncích stékajících dolů jako velké slzy. Po letních prázdninách se sem v září měli vracet do posledního ročníku. Ze začátku si přece tak rozuměli.

Než se opravdu poznali, pomyslela si.

Přemýšlela nad tím, co Tom právě řekl. Vážně si to o ní myslel? Mysleli si to o ní všichni?

Vrátila se k oknu a otevřela ho dokořán. Znovu vylezla ven, usadila se na římse, ze které si udělali provizorní balkón, a natáhla se pro nápoj, který si tam nechala. Podívala se dolů na úzký pruh zahrady pod sebou; slyšela, jak se k ní nahoru linou hlasy a smích, a měla pocit, že je od lidí rozptýlených dole mnohem vzdálenější než dvě patra. Už sem nepatřila.

Byly tu věci, které si přála nevědět; věci, na které si přála, aby ji nikdo neupozornil. Už podepsala nájemní smlouvu na příští rok, ale určitě musel existovat nějaký způsob, jak se z ní vykroutit. Nemůže se sem vrátit, ne, když je všechno tak zamotané jako teď.

Cítila, jak se jí v koutcích očí hromadí slzy. Vzpomněla si na mámu a tátu. Vzpomněla si na svou sestřičku. Chtěla se vrátit domů.

Klapy za ní dveře. Keira si povzdechla a hřbetem ruky si otřela oči ve snaze skrýt svoje slzy. Nepřála si druhé kolo hádky, která už mezi nimi

proběhla. Tom už řekl všechno, co se říct dalo; víc slyšet nechtěla. Byla tak rozrušená, že se na něj nechtěla ani podívat.

Znovu přemýšlela, jestli to, co říkal, byla pravda, jestli ji druzí takhle vnímali. Měla štěstí, to věděla, ale svoje bohatství se nikdy nesnažila vmést druhým do obličeje. Pokud to udělala, nemyslela to tak. Nad nikým se nesnažila povyšovat – považovala je za své přátele. Pokud se kvůli ní ostatní cítili takhle, neměla ani tušení, že by něco takového dělala.

Ucítila za sebou pohyb a pak se to všechno stalo tak rychle. Jejích zad se na okamžik dotkla ruka, která ji vzápětí prudce shodila z římsy. Snažila se svůj pád zastavit a zoufale se zmítala ve vzduchu, ale nebylo čeho se chytit, nebylo nic, o co by se mohla zastavit.

Noční vzduch prořízl jediný výkřik.

3. kapitola

Telefonát vzbudil policejní inspektorku Alex Kingovou ve dvě dvacet ráno. K domu v Treforestu, kde byl nahlášen pád mladé ženy ze střechy, byla přivolána policie. Když Alex dorazila na místo, ulice byla přízračně tichá. Většina pařmenů byla poslána domů, dle všech výpovědí ale bylo vyklízení místa činu jaksepatří chaotické. Někteří prchli, jiní zůstali a okouněli. Podobné incidenty obvykle přitahovaly hejna supů, kteří toužili po záblesku zoufalství, zpestřujícím jejich nudné životy; připomínku toho, že bez ohledu na to, jak neuspokojivá je jejich vlastní existence, nějaký bídák na tom právě začal být o dost hůř.

Podle telefonátu, který obdržela, propukla v domě na Railway Terrace panika a mnoho účastníků vzalo nohy na ramena, jakmile zjistili, co se stalo, zatímco další se seskupili kolem oběti a hádali se, co dál. Sousedy v přilehlých domech probudily výkřiky svědků.

„Kolik lidí tu bylo?“ zeptala se Alex prvního ze dvou policistů v uniformě, kteří dorazili před ní. Vypadal, že mu je sotva dost na to, aby byl venku ze školy, a rozpačitý výraz, který předcházел jeho odpovědi, mluvil sám za sebe.

„To nevíme jistě.“

„Jak to, že ne?“

Policista pokrčil rameny, což Alex popudilo víc, než by dokázala jakákoliv slova. „Asi jich byl plný dům.“

Záchranáři prohlásili Keiru Northovou na místě za mrtvou. Její spolubydlící, dívka a dva chlapci, seděli na gauči v obývacím pokoji, bok po boku v tichém omámení. Alex cestou kolem nahlédla do místnosti a nedokázala si nevšimnout chaosu, který ty tři studenty obklopoval. Na

okraji béžového gauče byla vylitá tekutina tak jasně modrá, že to hraničilo s neonem. Po křehkém rozkládacím čajovém stolku uprostřed místnosti byly rozsety prázdné láhve a špinavé sklenice. Na mejdanu bylo ještě dlouho před jeho nešťastným koncem očividně rušno.

Ta holka předtím brečela. Prozrazovaly ji stopy řasenky rozmazané po jejích tvářích a kůže zarudlá přívalem čirých emocí. Seděla nejbliže ke dveřím, tělo natočené v nepřírozeném úhlu směrem od chlapců sedících vedle ní, jako kdyby se je snažila vytěsnit a předstírat, že tam ani jeden z nich není.

„V jakém jsou stavu?“ zeptala se Alex policisty a kývla směrem k obývacímu pokoji.

„Teď už to jde. Když jsme dorazili, ta holka byla dost opilá, ale ta nehoda jí nejspíš pomohla vystřízlivět.“

Alex následovala mladého policistu do kuchyně. Zadní dveře vedoucí do malého prostoru ve tvaru L, který se vydával za zahradu, byly otevřeny. Na dlaždicích terasy se povalovaly skleněné střepy a každý dostupný povrch zdobily nedopalky. Na zahradním stolku ležely důkazy užitých drog.

Vešla na zahradu. Venku bylo i navzdory nekřesťanské hodině teplo. Čekal tam na ni další muž – druhý ze dvou přítomných policistů.

„Forenzní vyšetřovatelé jsou na cestě,“ sdělila mu.

Prohlížela si tělo na zemi. Dívčina hlava byla vyvrácena dozadu v nepřírozeném úhlu a její oči zůstaly otevřené. Byly upřeny někam za Alexiny boty, nevidoucí, v zorničkách ani stopy po životě. Měla na sobě černé legíny a kostkované tričko s krátkým rukávem, které se jí při pádu vyhrnulo nad pas. Dlouhé vlasy měla zašmodrchané v neuspořádaných pramíncích přes záda a obličej.

„Proč to, sakra, všechno tak trvalo?“ ucedila Alex a svou netrpělivost namířila na přítomné policisty. „Volali těsně před půlnocí. Skoro před dvěma a půl hodinami.“

Víc říkat nemusela. Nevyřčené obvinění viselo ve vzduchu mezi nimi. Stála s rukama na svých úzkých bocích a její znepokojivá pozornost přeskakovala z jednoho muže na druhého, zatímco čekala na nějakou odpověď.

Druhý policista se nervózně úkosem podíval na prvního. „Byl tu zmatek. Plný dům – snažili jsme se ho co nejrychleji vyklidit.“

„Vyklidit? Od čeho – od svědků?“ Alex zavrtěla hlavou a kousla se do jazyka, aby si kárání schovala na později. „Ukažte mi tu místnost.“

Spolu s prvním policistou vkročila zpět do domu. Mladík ji doprovodil nahoru do Keiřiny bývalé ložnice, z které vypadla. Pokoj byl pečlivě uklizený, všechno v něm bylo uspořádané a na svých místech. V poličkách nad zavřeným notebookem, který ležel na stole, byly vyrovnané učebnice dějepisu. Po straně stál kosmetický stolek a na něm v úhledných řadách pod zrcadlem make-up a vlasové přípravky. Postel byla ustlaná, ale důlky v přikrývce naznačovaly, že na ní nedávno seděl víc než jeden člověk.

Nad postelí visela koláž fotografií; sbírka obrázků, chráněných průhlednými plastovými obaly. Alex se přesunula k čelu postele a důkladně si je prohlížela. Spousta fotografií zachycovala okamžiky z tohoto domu a obličeje, které spatřila dole v obývacím pokoji, byly okamžitě rozeznatelné. Byly tu i další: rodina, spolužáci; soubor vzpomínek, nasbíraných za mladý život.

Slovo „nehoda“ znělo Alex v hlavě. K nehodám může dojít tak snadno, pomyslela si. Špatně našlápnout, nechat si něčím nebo někým odvést pozornost – bylo tak snadné být zastížen nepřipravený a pak si nést následky své chvilkové neopatrnosti.

„Ví někdo, co se tady stalo?“ zeptala se.

Střepy na koberci u okna naznačovaly, že se v tomhle pokoji něco odehrálo ještě předtím, než se Keira Northová zřítila do záhuby. Byla to láhev od piva vržená na stěnu, po jejímž náteru v proudech stékaly skvrny.

Alex přešla k oknu. Cítila na sobě pohled mladého policisty, který stál za ní a sledoval každý její pohyb. Pokud se dalo něco vyčíst z pohledů, které si se svým kolegou vyměňoval, tak si už uvědomili, jaké série chyb se ve svém počínání dopustili.

„Tím si nejsme jistí. Ti tři dole tvrdili, že o tom nic nevědí.“

Alex se na ně prudce otočila. „Byli jste tady nahoře?“ zeptala se. „Když jste do tohoto domu dorazili?“

Policista s odpovědí váhal, což jí sdělilo všechno, co potřebovala vědět.

„Jak dlouho vám trvalo, než jste sem vešli?“

Policista se díval za ni na okno, které zůstalo otevřené. „Deset minut,“ zamumlal. „Možná patnáct.“

Alexina reakce se jí podepsala na tváři. Deset minut bylo víc než dost času na to, aby bylo místo činu znečištěno nebo pozměněno. Co tady celou tu dobu dělali, kromě odhánění případných svědků? Pevně stiskla rty a svou frustraci se snažila udržet v sobě. S těmi dvěma si poradí později.

Otočila se zpátky k oknu. Bylo tvořeno jednou velkou okenní tabulí, která se po straně otvírala do místnosti a komukoliv uvnitř umožňovala vylézt na plochu, z níž si studenti evidentně udělali provizorní balkón. Určitě to bylo porušení nějakého zákona o bezpečnosti. Tragické bylo, že muselo dojít ke smrti mladé ženy, aby s tím majitel něco udělal. On nebo ona taky pravděpodobně stane před soudem.

Opatrně, tak aby se nedotkla okna, se vyklonila a to místo zhodnotila. Venkovní vzduch na ni dýchl, jako kdyby vykročila z letadla do letního středomořského večera. Byl nehybný, v prudkém kontrastu k nahlášenému chaosu jen pár hodin starých událostí. Nemilosrdný čas, pomyslela si Alex. Svět se točil dál, hodiny dál tikaly. Čas se kvůli žádné tragédii nezastavil. Zítra bude běh světa pokračovat, jako by v něm Keira Northová nikdy nežila.

Keiřinu ložnici lemovala betonová řřmsa, dlouhá asi řři metry a půl metru řřiroká. Vedla k řřikmé střeře koupelny v prvnřm patře. Z řř řřmsy Keira řřdajně spadla. Co na nř dělala? Na prvnř pohled to nevypadalo nebezpeřně; Alex ovšem řředpokládala, řže pod mlhavřm vlivem alkoholu se o jakřkoliv bezpeřnosti mluvit nedá. Řřmsa nebyla dost řřiroká na to, aby se na nř dalo pohodlně stát – ne bez zvážení hloubky pod nř. Dala se pouřžit maximálně jako schod mezi oknem a střeřhou koupelny. řřřastnřci mejdanu dřřve toho veřera řřdajně viděli Keiru sedět na řřmse, a pokud tomu tak bylo, Alex řřemřřlela, jak k jejřmu pádř dořlo. Ztratit rovnováhu v opilosti a vestoje byla jedna vřř; ztratit rovnováhu vsedě se zdálo daleko méně pravděpodobné, obzvlášř vzhledem k řřhlu a místu, na kterě dopadla.

Alex odstoupila od okna. „Byl tu s nř někdo, kdyř spadla?“

„Podle jejřch spolubydlřřch ne.“

„Těch řřř dole?“

Mladř policista přřkřvl. U hlavnřch dveřř zaslechli hluk. „Foreznř,“ poznamenala Alex. Křvla na policistu a zamřřila zpět ke schodřm. Kdyř scházela zpět do prvnřho patra, zaslechla, jak se mezi sebou spolubydlřř bavř dole v obřvacřm pokoji, ale z jejřho odposlouchávacřho místa nad schody se z jejřch řřepotu nedalo nic vřřřst. Kdyř seřla o něco nřř, schody pod jejřmi kroky zavrzaly a řřepot okamřžitě utichl.

Zastavila se v obřvacřm pokoji. „Vřřichni jste poskytli vřřpověď?“ zeptala se.

Trojice přřkřvla tak synchronizovaně, řže to vypadalo skoro ař nacvičeně.

Na zahradě kleřela u těla Keiry Northově foreznř technřka a pátřala na zemi po stopách. „Zlomenř krk, co myslřte?“ oslovila ji Alex, kdyř řřena vřřhlřdla, aby ji pozdravila.

Přikývla. „Pravděpodobně.“ Ukázala na střechu koupelny v prvním patře. „Vypadá to, že narazila do tamté střechy, než dopadla sem. Musel to být příšerný pohled.“

Ještě příšernější pro tu nebožačku, co jí teď ležela u nohou, pomyslela si Alex.

Rozhlédla se po zahradě kolem sebe a přemýšlela o tom pokoji nahoře. Uplynuly skoro tři hodiny, než se s tímhle domem začalo zacházet jako s místem činu. Případné svědky nechali odejít. Jestli se ukáže, že to nebyla tragická nehoda, kolik stěžejních důkazů se během toho času stihlo ztratit? Otočila se zpět na dívku ležící na zemi, potom na forenzní vyšetřovatele a snažila se zahnat myšlenku, že tohle všechno je příliš málo a příliš pozdě.

4. kapitola

Chloe a Alex směřovaly k výslechové místnosti číslo 2, kde na ně čekal Tom Stoddard, jeden ze spolubydlících Keiry Northové. Alex vypadala unaveně – její oči lemovaly temné kruhy a zívnutí, které se pokusila potlačit hřbetem ruky, na sebe upozornilo nechtěným vydechnutím, které uniklo spolu s ním.

„Promiň, že jsem tam včera nebyla,“ nadhodila Chloe, když si všimla snahy své kolegyně vypadat probuzenější, než ve skutečnosti byla. „Mohla jsem tam být s tebou.“

V Alexině domě už bydlela několik měsíců a bála se, aby tam nezůstávala přes limit Alexiny pohostinnosti. Přestože Alex neudělala nic, co by v ní tenhle dojem vzbuzovalo, Chloe si nebyla jistá, zda žít a pracovat spolu byl vždycky dobrý nápad. Jejich spolupráce jí vyhovovala. Vyhovovalo jí i přátelství, které se mezi nimi zrodilo. Nechtěla, aby si Alex rozmyslela ani jedno, ani druhé proto, že už ji nebavilo nacházet Chloiny použité odličovací kapesníky na parapetě v koupelně.

„Máš právo na volno,“ odpověděla Alex. „Jaké to vlastně bylo?“

„Bezva.“

„Bezva... to je všechno, co z tebe dostanu?“

Chloe se usmála. „Jo.“

Alex obrátila oči v sloup. Chloe věděla přesně, co se z ní snaží vytáhnout, a nejspíš měla v plánu postarat se o to, aby se to dozvěděla později – alespoň to málo, co se dozvědět mohla –, až budou obě doma.

Chloe už si příliš dlouho odpírala šanci na štěstí a Alex jí tuhle skutečnost průběžně připomínala. Bylo na čase tenhle zvyk pustit k vodě.

Alex zatlačila do dveří výslechové místnosti a podržela je, aby Chloe mohla vstoupit jako první. Mladík sedící zády k nim urychleně vstal, když je zaslechl přicházet. Jeho prudký pohyb kontrastoval s lhostejným výrazem, kterým se honosil jeho obličej. Netečně na ně zíral skelnýma očima zpoza evidentního oparu kocoviny.

Tomu Stoddardovi bylo podle údajů dvacet a pocházel z Leedsu. Studoval architekturu a stavitelství na Univerzitě jižního Walesu a tvrdil, že Keiru Northovou znal od minulého školního roku.

„Můžete se posadit, pane Stoddarde, prosím.“

Mladík se znovu svalil na svou židli a jeho rozmrzelost z toho, že tu musí být, byla už v tu chvíli patrná. Ani jediný aspekt jeho chování neodpovídal chování někoho, jehož spolubydlící se předchozí noci zřítila do záhuby.

Alex stiskla tlačítko magnetofonu, který stál na okraji stolu u zdi. Mladík ho nedůvěřivě pozoroval, jako kdyby čekal, že se spontánně vznítí.

„Výslech Toma Stoddarda, zahájený v 11:03, pondělí 12. června. V místnosti jsou přítomni policejní inspektorka Alex Kingová a konstábl Chloe Laneová.“

„Zatýkáte mě?“ zeptal se Tom s pohledem stále upřeným na magnetofon.

„Ne. Nahráváme si všechny výslechy pro případ, že bude potřeba se k nějakému detailu vrátit. Jak dlouho jste se znal s Keirou Northovou, pane Stoddarde?“

Tom konečně oplatil Alexin pohled. Jeho oči byly světle šedé a ještě vybledlejší vlivem alkoholu, který mu očividně pořád koloval v žilách. Kdykoliv se pohnul, zpomalovaly ho přetrvávající účinky uplynulého víkendu. „Potkali jsme se někdy na začátku prvního ročníku vejšky, takže předminulý říjen, asi.“

„Jak jste se poznali?“

„Když jsme jednou večer šli pít s kámoši. Byla tam s Leou – tak jsem je poznal obě.“

„Leou Crossovou? Další osobou, se kterou bydlíte?“

Tom přikývl. „Ano,“ dodal, když si vzpomněl na magnetofon.

„Takže jste si rozuměli, spřátelili se... rozhodli jste se spolu ve druhém ročníku bydlet.“

„Jo.“

„A jak to šlo?“ zeptala se Chloe.

„Slušně. Jo... šlo to dobře.“

„A co Jamie? S Jamiem jste se také předtím znal?“

Tom zavrtěl hlavou. „V domě jsou čtyři pokoje a my jsme byli jenom tři, takže jsme podali inzerát a vybrali si Jamieho.“

„On není student jako vy ostatní, že?“

Tom zavrtěl hlavou. „Dělá někde v pojišťovně.“

„Měl jste někdy s Keirou Northovou jiný poměr než čistě přátelský?“

„Ne.“

Alex se letmo podívala na Chloe. Ta odpověď přišla až moc rychle; očividně byla naplánovaná, jako kdyby mladík na tuhle otázku čekal. Pokud bylo mezi ním a Keirou něco víc než jen přátelství, proč o tom teď lhát? Někdo, kdo nemá co skrývat, by se přece neváhal podělit o pravou podobu vztahu – to se zdálo jako logický předpoklad.

„Je tu něco, co byste nám chtěl o včerejší noci říct, Tome?“ zeptala se Chloe.

Mladík očividně nebyl tak klidný, jak chtěl, aby si myslely. Navzdory uvolněnému držení těla – shrbeným ramenům a pažím, které se mu líně klátily u boků způsobem připomínajícím malátnou opici – jeho obličej prozrazoval stísněnost.

„Jeden z přítomných na mejdanu tvrdí, že vás viděl vcházet do Keiřina pokoje kolem půl dvanácté, zhruba dvacet minut předtím, než vypadla z okna,“ nadhodila Alex. „Mýlí se ten dotyčný?“

Tomovy paže se přesunuly z boků na hrud', kde si je založil jako barikádu proti oběma ženám, které seděly naproti němu. „Ne. Byl jsem tam.“

„Nezmýlil se dotyčný v čase, kdy vás viděl vcházet dovnitř?“

Pokrčil rameny. „Nevím. Asi ne. Na mejdanech čas nesledujete.“

Alex se zaklonila na židli a napodobila jeho držení těla. Uvědomil si to a očividně ho to znepokojilo.

„Z ložnice byla slyšet hádka. Proč jste se s Keirou hádal, Tome?“

Předklonil se a položil si ruce na stůl. „Kdo to byl?“ zeptal se. „Tenhle dotyčný,“ dodal napodobením Alexiných slov.

Za jeho poznámku se mu dostalo Alexina příznačného ohrnutí rtu. S tímhle mladíkem už měla tu čest natolik, aby se rozhodla, že jí není sympatický. Byl si příliš jistý sám sebou, příliš arogantní, příliš dobře vybavený výmluvami. Jedna z jeho spolubydlících zemřela a on se choval, jako by tu byl jen na otočku a pak se měl vrátit domů jako obvykle. Šlo mu viditelně jen o komplikace, které mu její smrt způsobila.

„Včera v noci u vás bylo plno, Tome. Jistě tam bylo víc lidí, kteří vás viděli vcházet do Keirina pokoje a zase z něj vycházet. Tak znovu... Proč jste se hádali?“

„Keira vypadla z okna,“ prohlásil Tom. „Byla to nehoda, ne? Proč se mě na tohle všechno ptáte?“

„Musíme si promluvit se všemi, kteří na tom mejdanu včera v noci byli, abychom si mohli udělat obrázek o událostech, které vedly ke smrti slečny Northové. Proč jste se s ní hádal?“

„Byl jsem dole, když spadla,“ odpověděl a znovu se vyhnul Alexině otázce. „Byl jsem v kuchyni. Pár lidí vám řekne, že jsem tam fakt byl. Neviděl jsem ji padat. Nevím, co se stalo.“

„Děkuji vám,“ opáčila Alex, „ale na to jsem se neptala.“

Mladík se letmo podíval na Chloe, než se jeho pohled znovu vrátil k Alex. Pokud si myslel, že od ní dostane nějaké ujištění, plakal na špatném hrobě, pomyslela si Alex. Chloe ze všeho nejvíc nesnášela lháře.

„Podívejte,“ řekl nakonec Tom. „Keira byla kapku napjatá, jasný? Nebyla nadšená z toho, kolik lidí se přes víkend ukázalo, a vyšilovala kvůli svinčíku. Byla to jenom hloupá hádka, nic víc. Opilecký žvásty.“

Alex přikývla. „Opilecký žvásty. Vaše, nebo její?“

„Obou,“ opáčil Tom a pokrčil rameny.

Alex se opřela o opěradlo a nechala svoje tmavé oči, aby na něm spočinuly déle, než mu mělo být příjemné. „Pokud si vzpomenete na něco dalšího, pane Stoddarde, dejte nám, prosím, vědět. Předpokládám, že na prázdniny se budete vracet domů?“

„Jo. Za pár dní.“

Mladík se postavil. Očividně si to vyložil jako signál, že může odejít. V jeho chování bylo něco arogantního, pomyslela si Alex znovu, něco příliš sebejistého i navzdory nervozitě, která byla při výsledku patrná.

Připravil tenhle muž, sotva víc než chlapec, svou spolubydlící o život? A pokud ano, proč to udělal?